

MARGARET DILLOWAY

MONOACTARO

EN XANDER I L'ILLA DELS MONSTRES

夢主

«UNA AVENTURA PERFECTA
PER A FANS DE PERCY JACKSON»

— SCHOOL LIBRARY JOURNAL —

Estrella Polar

MARGARET DILLOWAY

MOMOTARO

EN XANDER I L'ILLA DELS MONSTRES

夢

Estrella Polar

主

Estrella Polar

Títol original: *Momotaro. Xander and the Lost Island of Monsters*

© 2016, Margaret Dilloway

© de la traducció: Núria Artigas, 2018

© de les il·lustracions de la coberta: David Benzal, 2018

© Grup Editorial 62, s.l.u., 2018

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

Primera edició: gener del 2018

ISBN: 978-84-16716-76-0

Dipòsit legal: B. 26.047-2017

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

Remeno entre les meves notes una, dues i tres vegades, i noto la suor que em comença a rajar per l'esquena. Tinc els palmells humits. Estic dret davant els vint-i-cinc companys de sisè, a mitja exposició del meu treball «La neu a l'equador: els efectes del canvi climàtic a les pluviïsílves», que realment és un gran títol, si se'm permet de dir-ho. Però m'he perdut. No una mica, no. Del tot. Sóc incapaç de recordar la darrera cosa que he dit o què hauria de dir a continuació. Tampoc no hi ajuda el fet que bàsicament vaig copiar i enganxar tot el treball de la Viquipèdia i d'algun blog d'un paio desconegut sense ni llegir-m'ho. M'ho volia mirar aquest matí, però me n'he oblidat perquè el meu amic, en Peyton, tenia una nova aplicació al mòbil i hi hem estat jugant fins que ha sonat el timbre. El pitjor de tot és que l'aplicació, *Xoru, Master of Magic*, tampoc no era res de l'altre món. Quina pèrdua de temps. Uf. Aquest treball és per a la nota extra que necessito amb molta, moltíssima, urgència en Ciències Socials, i estic a punt d'engegar-ho tot a rodar.

Tusso i m'escuro el coll. La pluja colpeja les finestres amb un compàs constant. Tota la classe ja no sap com posar-se, impacient, i comença a xiuxiuejar. Clic, clic, clic. Algú fa fotos amb el mòbil. Aixeco la vista i, com calia esperar, és la Lovey, la persona amb el nom més equivocat de la faç de la Terra. El

mòbil prohibit treu el nas per sobre del llibre de text. Ni s'ha amoïnat a treure-li el so. Mareta. Em mira de fit a fit i riu per sota el nas. Fantàstic.

Sembla que el senyor Stedman no se n'ha adonat. Deixa anar un sospir.

—Xander, sisplau, continua o seu. Hem de seguir la lliçó.

M'assec com si estigués davant de la classe en roba interior. Em miro cap avall, les cames, només per assegurar-me que no és així. Bé, sí que duc pantalons. Fico la mà a la butxaca, em balancejo endavant i enrere amb les vambes i contemplo les punteres blanques. *Vinga, va.*

Finalment, m'arriba la inspiració.

—Ara fa vuitanta-set anys, els nostres pares van plantejar el tema del canvi climàtic —dic gesticulant com si fos el mateix Abraham Lincoln. Tota la classe fa un sotrac, es desperta de cop. En Peyton em dedica un senyal amb els polzes cap amunt des del seu seient al fons de la classe—. I van continuar parlant-ne, però no va passar gaire res. Seguim conduint cotxes i provocant boirums, i ara, doncs, hi ha com un munt de neu a l'equador. Així que, bàsicament, ja és això. Aturem el canvi climàtic! Junts. Dèiem de fer servir plàstic, gent. Desperteu!

La classe aplaudeix, faig una petita reverència i corro cap al meu seient amb un somriure d'orella a orella. Ja està. Ho he fet. He puntuat. Vull dir que potser no m'he endut tots els punts, però ho he fet prou bé per endur-me'n cinc com a mínim, oi?

El senyor Stedman posa els ulls en blanc.

—Moltes gràcies, senyor Miyamoto. —Branda el cap de manera que puc estar segur que no ho diu seriosament—. Anem a la pàgina cent cinquanta del llibre.

La pàgina cent cinquanta una altra vegada? Fa una setmana que hi som. Obro el llibre d'un salt i començo a fer-me una llista mental. «Coses que preferiria estar fent», per ordre de preferència:

1. Jugar amb l'ordinador.
2. Dibuixar.
3. Fer dibuixos dels jocs d'ordinador.
4. Que em perforin una càries.
5. Caminar pel carrer sense pantalons.
6. Mirar aquell programa de casaments que fan a la tele amb l'àvia.

I llavors vaig ratllant els minuts que passen, així. Com si fos el presoner d'una masmorra medieval condemnat a una sentència de dos milions d'anys, gravant els anys a la paret només amb l'ajut de la meua ungla.

Cinc minuts de classe, fets! Deu, fets! I segueixo sense parar, fins que tingui dotze conjunts, ja que avui és el dia que ens dividim i el senyor Stedman té el grup de Ciències Socials.

I llavors sona el timbre i la tortura torna a començar. Per alguna raó, la classe de Ciències Socials se'm fa el doble de llarga que, diguem, les classes d'informàtica, l'única assignatura que m'agrada de veritat. Per què? Per què les coses que ens encanten sembla que durin molt menys? Jo crec que hauria de ser el contrari.

El senyor Stedman ha començat la classe, però avui és la vigília de les vacances de primavera i, per tant, ningú no li para gens d'atenció. Tothom ja pensa a prendre el sol i en els gelats i les càlides platges i en els dolços de Setmana Santa. I al senyor Stedman, li importa, això? I tant que no! Així doncs, tots ens limitem a contemplar-lo, mentre li comptem els pèls negres que li surten del front del mateix color blanc que el d'un zombi (no té gaires cabells; de fet, es podria dir que els quatre pèls que té s'assemblen a les ratlletes que faig dels minuts que passen), o esquivem els capellans que li surten dispa-

rats (no us assegueu mai a primera fila a la classe del senyor Stedman).

—Bla, bla, bla, escalfament global. Bla, bla, bla, foc al pol Sud. Bla, bla, bla, huracà tropical al Maine. Bla, bla, bla, super-tempesta de neu huracanada a Nova York.

Sento que el cervell se m'estremeix dins el crani, probablement perquè es voldria escapar i córrer lliure. Badallo i miro la carretera a l'altra banda de la finestra. La pluja cau a dolls i espero que pari abans que s'acabi l'escola.

El millor de Ciències Socials és la situació de l'aula: les finestres donen al carrer. De vegades hi passa un cotxe, però ja està. Avui només hi ha un home gran assegut a la parada de l'autobús. Més avorriment. Què més hi ha, de nou? Oak Grove, on vivim, és un poblet senzill situat a la quinta forca de la zona urbana de San Diego, tan immensament allunyat de l'autèntica ciutat de San Diego que ja ningú no en diu San Diego. En diuen «zona rural». O les muntanyes, allà on va la gent quan vol veure la neu i fer veure que viu un hivern de veritat, encara que visqui al sud de Califòrnia. És tan petit que tots els cursos fins als catorze anys anem a la mateixa escola de primària i tota la classe de sisè és a la meua aula amb mi.

Sembla que a l'home gran que hi ha a fora no li importi la pluja. Cosa que està bé, perquè plou amb unes gotes grosses i rodones, més aviat com una cascada. La previsió és que plogui els propers tres dies, sense parar. Prou de sol i de càlides platges.

Feia anys que no plovia d'aquesta manera. No plovia així des de... bé, potser des que era un nen petit. Quan em vaig intentar escapar de casa.

La majoria dels nens de quatre anys no serien prou ambiciosos per baixar corrent una carretera de muntanya per anar a buscar la seva mare. Sobretot en un dia en què es va interrompre l'emissió dels dibuixos animats amb el crit eixordador d'un senyal d'emergència: «Avís de riuada sobtada a les muntanyes —va dir una veu femenina, avorrida i robòtica—. Hi ha perill per mal temps fins a les cinc de la tarda».

Vaig arronsar les espatlles i vaig apagar el televisor, sense saber què era una riuada sobtada. Només sabia que plovia molt, cosa que no m'importava gaire. L'àvia em va explicar què havia succeït el dia més passat per aigua que el poble havia vist en vint anys, durant un any prou humit per les tempestes d'El Niño, quan tot Califòrnia va mantenir el color verd al llarg de l'estiu en lloc de tornar-se marró i ressecar-se.

Però jo era un vailet de quatre anys esmunyedís, dels que s'enfilen als armaris de la cuina per robar una galeta mentre l'àvia és al lavabo. Dels que culparien del robatori de la galeta al gos i em creurien. Dels que sabien quins taulons del terra de fusta cruixien com rates ferides quan els trepitjaves. Dels que sabien girar el pany de la porta quaranta-cinc graus a l'esquerra, llavors estirar amb força de manera que s'obris amb suavitat i rapidesa. L'àvia no es va adonar que m'havia escapat fins al cap d'unes hores.

La mare ens havia deixat feia tan sols un mes i a mi em semblava com si haguessin passat dos anys. Tot el que em va dir el pare va ser: «Se n'havia d'anar de viatge». Però quan la mare s'emporta el cent per cent de la roba i també tota la col·lecció de figuretes de nens de porcellana de la vitrina del menjador, ja et pots imaginar quina és la veritat. Encara que siguis un nen petit.

El dia en què em vaig escapar, el rec al costat del carrer s'havia omplert d'aigua rugent i la vorera tan sols era una riba plena de fang. Vaig veure que l'aigua s'emportava branques i trossos d'escombraries costa avall. *Per aquí, Xander*, semblava que em digués el riu del rec. *Segueix-me i trobaràs la mare*. Així que, suant sang, vaig avançar pel fang, amb les sabates enganxoses.

Suposo que pensava que la mare apareixeria per art de màgia conduint el seu cotxe verd i amb la cabellera rogenca brillant en aquella tarda sense sol i se m'enduria cap a casa. Llavors no sabia com de llarga era la caminada muntanya avall i, a més, tremolava perquè havia oblidat agafar la jaqueta. (Encara

que fos l'esmunyedís Sherlock Holmes, només tenia quatre anys.)

Volia que tornés la mare per moltes raons, però la principal era perquè em cantés la cançó a l'hora d'anar-me'n a dormir. Era l'única que sabia la lletra de la meva preferida, *All I ask of you*, del *Fantasma de l'òpera*. (Ep, que no és culpa meva: m'hi va fer enganxar perquè me la cantava quan era un bebè. No he escoltat aquesta cançó des de fa anys.) El pare només em cantava *Brilla, brilla, estel petit* i l'àvia únicament sabia cançons dels anys quaranta. Jo volia la meva cançó de bressol de sempre. Quan ets un nen petit, aquesta mena de coses són tan importants com buscar el Pare Noel la Nit de Nadal.

Em semblava que feia hores que seguia el riu del rec. Pluvia moltíssim i gairebé no m'hi veia. El rierol d'escorrentia es va anar fent cada vegada més ample i va créixer fins que va omplir tota la carretera i va començar a arrossegar objectes més grossos, com tapes de cubells de les escombraries, un pneumàtic de bicicleta i branques grosses.

Finalment, vaig arribar a l'entrada del jardí d'una casa als peus d'un turó: em notava les cametes toves com els fideus massa cuits. L'aigua, que m'arribava als turmells, se'm va endur una sabata. Mentre veia com se n'anava empesa pel corrent, em vaig espantar una mica per primera vegada. Em vaig enfilat a una bústia i em vaig asseure sobre una roca que hi havia al costat: em sentia amarat com un llibre que haguessin llançat en una banyera. I vaig començar a esperar.

M'asseuria allà fins que vingués la mare. M'era igual quant de temps fos. Com el conte d'aquell gos del Japó que es va estar a l'estació de tren esperant l'amo mort i que van convertir en una pel·lícula molt trista que no veuré mai perquè odio les pel·lícules tristes.

Una dona amb els cabells rossos i curts que duia una samarreta de màniga curta i uns texans va passar turó avall, suposo que per agafar el correu. Es va endur un gran ensurt en veure'm.

—Em pensava que eres una roca! —Es va ajupir per mirar-me bé la cara. Tenia els ulls d'un verd molt intens, i unes arrugues de riure sortien dels extrems—. Oi que ets el noi dels Miyamoto, els veïns del costat? Què hi fas, aquí?

—Espero la mare —vaig dir.

—La mare? —La dona es va mossegar el llavi i vaig saber que ja sabia que la mare se n'havia anat—. Sóc la senyora Phasis. Per què no entres, que trucarem a l'àvia? —La dona tenia la mà estesa. Semblava prou maca, però no era la mare, així que li vaig dir que no.

—No? —La senyora Phasis em mirava com si no es pogués creure que l'estigués desafiant.

—No —vaig repetir.

—Molt bé, doncs. —Em va aixecar com un sac d'arròs.

—Nooo! —vaig cridar mentre li clavava puntades de peu i li esgarrapava els braços.

Però no em va deixar. Se'n va anar corrents cap a casa seva. Llavors em va deixar anar davant del televisor i em va embolicar amb una manta esponjosa perquè deixés de tremolar.

—Espera't aquí, d'acord? Peyton, sigues amable amb aquest noieta. —La senyora va desaparèixer.

—Hola.

Un nen més o menys de la meva mida s'estava assegut a terra, amb un bol gros de color morat al davant. Tenia els cabells daurats i encarcarats sobre el crani, descrivint una mitja lluna, com si fos un Mohawk, i els ulls d'un color blau que brillaven amb el cel ennuvolat. Va inclinar el cap en la meva direcció mentre m'observava de cap a peus. Llavors va fer un somriure i va submergir la cara dins el bol, de manera que el nas i la barbeta, punxeguts tots dos, van desaparèixer darrere del morat.

Al principi no entenia què feia aquell nen. Llavors, es va redreçar, amb les galtes ben farcides i uns granets blancs de crispetes que treien el nas entre els llavis.

—En vols?

—Sí, sisplau.

(Si avui en Peyton fiqués la cara en un bol com aquell, em faria massa angúnia de compartir, però llavors només teníem quatre anys.)

Va empènyer el bol cap a mi i en vaig agafar un grapat. Vam veure en silenci la resta del programa, que parlava de la jungla, i em vaig sentir més tranquil del que m'havia sentit des de feia molt de temps. I llavors va aparèixer l'àvia per arrossegar-me fins a casa, tot disculpant-se profusament a la senyora Phasis.

Així doncs, d'aquella experiència en vaig treure una cosa bona: va ser el dia en què vaig conèixer en Peyton. Potser també va ser el darrer dia que érem igual d'alts.

Encara em sap greu haver intentat mossegar la seva mare. Però no hi havia manera possible de saber que m'intentava ajudar.

I no, la mare no ha tornat. No n'hem sabut res des de fa vuit anys. Ni una trucada ni una carta ni un correu electrònic ni un colom missatger. Ni mai més tampoc no he intentat anar-la a buscar.

Observo els núvols a fora l'aula amb ràbia. *Pluja, vés-te'n, penso en veure-la. Torna un altre dia que no hagi d'anar caminant cap a casa.*